

Na katoliški shod v Ljubljano!

V dneh 26. do 28. avgusta 1906 bode v Ljubljani slovenski katoliški shod. Priprave za-nj so velikanske. Udeležba bo brez dvoma ogromna; od obali Jadranskega morja pa gori do temnozelene More na severni meji slovenske domovine hitele bodo navdušene množice v belo Ljubljano, da se udeležijo velevažnega shoda.

Premili slovenski rojaki štajerski! Pojdite tudi Vi v kolikor mogoče obilnem številu na shod! Naj bode naš Spodnji Štajer častno zastopan! Vaše narodno in versko prepričanje, katero ste že tolikokrat na sijajen način pokazali, nam daje trdno poročstvo, da bodete temu pozivu tudi sledili.

Letošnji katoliški shod bode posebne važnosti. Obravnale se bodo na njem narodne, verske in gospodarske razmere našega ljudstva. Mili naš narod, mal sicer po številu, a bogat vsled naravne krasote svoje domovine, se mora za isto kruto boriti z zunanji in deloma tudi notranji sovražniki. V takem boju je treba izobraziti junaško krdelo značajnih mož, ki so zmogni, z bistrim umom in z nemahljivim prepričanjem braniti pravi narodni blagor in s tem zagotoviti ljudstvu srečno, zlato bodočnost. Spoznati razne krivice, ki se narodu godé, opozoriti na nevarnosti, ki mu preté, ter podati sredstva ugodne rešitve — to je namen katoliškega shoda. Odlični govorniki, ki bodo na njem sodelovali, nam dajejo zagotovilo, da se bode namen tudi dosegel v polni meri; ono junaško krdelo značajnih mož se bode povečalo in navdalo z ognjenim navdušenjem in brezmejnim pogumom v boju za svete narodne pravice.

Kviško toraj, slovenski rojaki, na katoliški shod v Ljubljano! Kjer bodo zbrani tisoči zavednih, katoliških narodnjakov, tam bodite častno zastopani tudi Vi!

Politični ogled.

Deželni zbori. Kakor se zatrjuje v vladnih krogih, se bodo letos sklicali deželni zbori le za dva ali tri dni, da dovolijo začasne proračune.

Poljedelsko ministrstvo. Kakor poročajo poljski listi, se je ponudilo mesto sekcijskega načelnika v poljedelskem ministrstvu poljskemu profesorju Ostarszinskemu. Ta je baje odklonil.

Kmetje na razstavi. Na nemški razstavi v Reichenbergu na Češkem imajo kmetje naslednje posebne oddelke: ribarstvo, mlado perutninarstvo, pitovno perutninarstvo, sadjarstvo, sočivarstvo, vinarstvo, poljski pridelki, osobito ječmen in hmelj. Torej se vidi tudi na razstavah, da se kmetje vedno

bolj zavedejo svojega stana. Na Slovenskem še kmečka zavednost ni dovolj velika, da bi se dale take razstave prirediti.

Turški sultan je nevarno obolel. Njegov najstarejši sin Selim je rojen l. 1870. Sultan ima 13 otrok, sedem sinov in šest hčeri. Prestolonaslednik bi moral biti sultanov brat Muhamed Rešad efendi.

Sedanja ruska revolucija končana. Vsa poročila soglašajo, da je ponesrečena po judovskih listih tako bahata nspovedana ruska revolucija. Delavci niso hoteli ubogati svojih usiljenih jim takozvanih voditeljev. Nesporazumljenje se je pojavilo tudi med socialističnimi, socialno revolucionarnimi voditelji. Celo na Kavkazu je baje mirno. Močna roka ministra Stolypina je baje zmagala. Če ostane zmaga tudi trajna, pokaže podočnost. V sedanjih revolucionarnih pojavih je nastopila ruska vlada res s tako brezobzirno strogostjo, da niso take pričakovali niti v Rusiji.

Razne novice.

* Ljudski shod v Mariboru, zaradi volilne pravice, se vrši v četrtek dne 23. t. m. ob 10. uri predp. v Narodnem domu. — Slovensko društvo je za ta shod razposlalo sledeči oklic: Že stoletja nas trpinčijo do krvi; zatirajo nas povsod. Sedaj nam hočejo še vzeti pravico, da se pritožujemo o krivicah, katere trpimo; oropati nas hočejo primerne zastopstva v drž. zboru. V veliki nevarnosti smo, da nas Slovence na Štajerskem in Koroškem zadušijo za vselej. Še je čas, da se oglasimo proti tem krivicam! Dne 23. avg. 1906 ob 10. uri popoldne se bode vršil v Narodnem domu v Mariboru velik zaupni shod štajerskih in koroških Slovencev. Na shod so vabljeni vsi slovenski dež. in drž. poslanci štajerski in koroški, posebej še gg. poslanci dr. Šusteršič, Plantan in Gabršček. Govorilo se bode o krivicah, katere nam hočejo zadati pri preosnovi volilne pravice na Štajerskem in Koroškem. Ker je stvar zelo važna, vdeležite se zanesljivo shoda in pripeljite seboj vse svoje znance in prijatelje. Čim več nas bode, tem več bode izdal naš glas!

* Osebnosti. G. dr. Ivan Vuk, c. kr. sodni avskultant, je predstavljen iz Maribora k okr. sodnji Litija na Kranjskem. To je v kratkem času drugi štajerski uradnik, ki mora na Kranjsko. Ako bo šlo tako naprej, ne bo čez 10 let na Spodnjem Štajerskem nobenega slovenskega uradnika več.

* Duhovniške vesti. Č. g. Gregor Potokar, provizor v St. Janžu na Dr. polju, je dobil novostanovljeno župnijo Bočno. Župnija v St. Janžu na Dr. polju se je podelila č. g. Fr. Škorjanc, dosedaj župnik v St. Florijanu na Boču.

* Podpore iz ustanov cesarja Franca Jožefa I., do katerih imajo pravico dijaki in učenci katerekoli šole in so pristojni v okraje Gornji grad, Sevnica, Šmarje pri Jelsah, Šoštanj, Vranksko, oddaja ravnateljstvo podpisane hranilnice. Nekolekovanje iz z ubožnim spričevalom, domovnico in spričevalom zadnjega šolskega leta obložene prošnje je vložiti do 1. septembra 1906 pri Južnoštajerski hranilnici v Celju.

* Slovenskemu katoliškemu srednje- in visokoškolskemu dijaštvu! Letos, ko bo slovensko katoliško ljudstvo v Ljubljani na III. slovenskem katoliškem shodu sijajno manifestiralo, letos smo se ojuščili tudi mi zavedni katoliški abiturijenti in sklenili, da obhajamo na predan III. slovenskega katoliškega shoda, to je 25. avgusta, prvi katoliški abiturijentski sestanek. Našemu vabilu so se odzvali tudi letošnji hrvaški katoliški abiturijenti, ki pridejo takrat v Ljubljano po svojih zastopnikih in nam omogočijo prirediti I. jugoslovanski sestanek katoliških abiturijentov leta 1906. Ne bojmo se ne truda, ne mogočih napadov, da pokažemo omenjenega dne — v že precejšnjem številu — svojo katoliško zavest, da začrtamo pot svojemu prihodnjemu delovanju in sklenemo trajno prijateljstvo, zvezo in medsebojno pomoč jugoslovanskim katoliškim dijaštvom v prihodnjem akademickem življenju ter v delovanju kot bodoča narodna inteligenca. Natančni program se bo še pravočasno objavil, za sedaj prosim le podpisani odbor slovensko dijaštvo, da se obrne, če želi kakih informacij, na predsedstvo pripravljalnega odbora (abit. Fr. S. Dornič, Radovljica), ki bo drage volje na razpolago. — Za odbor za prireditev I. jugoslovanskega sestanka katoliških abiturijentov leta 1906 v Ljubljani: Fr. S. Dornič. — H. Božič. — Stanko Masič.

* Spravljanje in razpošiljanje pečkatega sadja na Štajerskem. Tako se glasi naslov knjige, katero je c. kr. kmetijska družba tudi v slovenskem jeziku izdala. Razposlala se bode udom vseh kmetijskih podružnic po Štajerskem. Ako jo kdo želi, ki ni pri nobeni podružnici, si jo lahko naroči pod naslovom: C. kr. kmetijska družba, Gradec. Stane 50 v, s pošto vred 10 v več.

* Šolski zdravniki v Avstriji. V naučnem ministrstvu so izdelali predpise za vpeljavo šolskih zdravnikov. Ti zdravniki bodo imeli nalogo, med letom šolsko mladino preiskati in se prepričati o njenem zdravstvenem stanju. Istotako bodo odločali ob vstopu v šolo pri učencih in učenkah, če jih treba oprostiti telovadbe, petja ali ročnih del. Šolski zdravnik bo imel od vsakega razreda 40 K nagrade. Tako bo odstranjeno mnogo bolezni, ki se vkoreninijo v šolskih letih, kakor kratkovidnost, sklučenost itd.

* Škofijska sinoda v Mariboru. Pretečeni teden se je obhajala v Mariboru od ponedeljka do petka škofijska sinoda, to je zborovanje duhovščine cele škofije pod vodstvom škofom. 235 duhovnikov se je pri tej priliki zbralo krog svojega nadpastirja, da se posvetujejo o zadevah, ki se tičejo časne in

LISTEK.

Ne kradi!

(Resnična dogodba, J. K. Tyl.)

Sedel je torej na vrtu v senco, da bi malo počil, morda le pride kdo, ki se ga bo usmili.

Nad vrati pri gostilni je visela tabla z napisom: vsak dan sveže pivo. Zraven je bil naslikan poln vrček v živih barvah. Pavel je željno ogledaval to steklenico in mislil si je, kako bi si ugasil pekočo žejo, če bi imel steklenico piva. Zbral je ves svoj pogum in šel v gostilno z namenom, da bi dobil malo vode. A videč pri mizah nekaj moških, ki so pili pivo, ga je postalo nekako sram in ker je imel v žepu desetico, je tudi on naročil steklenico piva. Prijazna gostilničarka mu je takoj postregla in mu rekla naj se usede. Pavel je rad ubogal in pivo mu je prijalo nad vse. V kratkem je bila steklenica prazna do dna. Okrepčal se je dobro, a treba se je bilo tudi ločiti od desetice. Gostilničarka mu je dala dva krajcarja še nazaj.

Veselo je korakal dalje, žeje ni čutil več in upal je, da bo kmalu v trgu, kjer ga bržkotne gospod sodnik ne bo odslovil čisto praznega. V tej sladki nadi je daroval zadnja in edina dva krajcarja siromaku, ki je ob cesti prosil miloščine.

Bližalo se je poldne. Sonce je palilo z vso močjo, Pavla je zopet začela mučiti žeja in glad. Ves vroč in utrujen je slednjič prišel do svojega cilja.

Sodnik se je čutil, da mu Loboda tako daleč

pošlje čevlje na dom, a vesel je bil, da jih je prijel. Takoj jih je primeril in plačal.

Pavel je zavil denar v papir in ga spravil v žep. Spomnil se je pri tem na dolgo in trudopolno pot, ki jo bo treba premeriti v popoldanski vročini. Zato je nekako plaho pogledal zunaj na pragu po cesti. Sodnikova gospa je to zapazila: „Gotovo si lačen in žejen, revček, čakaj, ti bom dala malo mleka.“

Pavel si ni dal dvakrat veleti. Usedel se je k mizi v veži in dekla mu je prinesla skledico mleka in kos kruha, kar mu je prav dobro teknilo. Zahvalil se je uljudno in ubral spet pot pod noge.

Hodil je zdaj počasi. Vroče je bilo kot v peči, cesta ravna kot miza in prašna, ob strani nikakega drevesa niti grmička. Čez dalj časa šele je prišel do košate lipe, ki je rasla malo strani na travniku. Vlegel se je za par trenutkov v senco in zaspal. —

Ko se je zbudil, se je silno prestrašil. — Zdelo se mu je, da stoji sonce že nizko. Kdo ve, koliko časa je spal? Huda lakota, ki se je zopet oglašala, je pričala, da bržkotne precej časa. Skočil je po koncu in začel stopati, kar se je dalo hitro, da bi nekoliko popravil, kar je zdaj zamudil. Pot mu je tekel kar v curkih s čela, a ni se menil za to. Bal se je, da ne bi zjezil mojstra in posebno ga je še skrbelo, kaj bo rekla žena, ki čaka na denar, kot na edino rešitev.

Kot obstreljeni zajec je pribežal do gostilne, kjer se je bil dopoldne ustavil. Ves utrujen je sedel v gostilni za mizo kot zjutraj. Hotel si je samo malo odpočiti, toda komaj se je usedel, se mu je

zdelo, kot bi imel noge polomljene. Hotel je vstati in iti dalje, a pred očmi se mu je delalo črno in ves se je tresel. Bal se je, kaj bode rekel mojster. Sinila mu je v glavo misel, da bi si dal prinesti kaj za jesti in piti. S tem bi se nekoliko okrepil in dospel potem srečno domov. Plačal bi z mojstrovim denarjem, ki ga ima pri sobi. A spomnil se je, da bi bila to tatvina, ker mojstru ne bi mogel povrniti potrošenega zneska. Da bi ušel skušnjavi, je planil na prsto in se vlekel po cesti dalje, kar se je dalo hitro.

Jokaje je hitel dalje komaj kake četrte ure in že se je začelo mračiti. Žeja in glad sta se oglašala vedno močneje in skoraj popolnoma preglasovala opomine vznemirjene vesti. Ob cesti je stala zopet gostilna. Skoraj nevede, kaj dela, je vstopil, se vsedel za mizo in željno pogledoval na krožnik, s katerega je bližnji gost slastno pobiral okusno večerjo.

„Še meni kaj takega“, dejal je Pavel gostilničarju s precej boječim glasom.

„Imaš denar?“ vprašal je ta mezaupno.

„Imam,“ pokimal je Pavel in čez par minut je imel tudi on poln krožnik pred seboj in zraven steklenico piva. Ni veliko pomišljal, kako je prišel do tega, temveč jedel je in pil, da je bilo veselje. Ko je bil nasičen, je vprašal za račun, ki je znašal ravno krono. Zlekel je iz žepa petkronski novic in ga pomolil gostilničarju. Drobšč, ki ga je dobil nazaj, je skrbno zavil v papir in odšel.

Telesne utrujenosti ni čutil več, toda oglasila se je slaba vest. Kakor skala mu je leglo nekaj na dušo. Nekaj ga je hotelo takorekoč tlačiti k